

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

4. Dies Septembris. Quis, ei de sæculo est timor; cui in sæculo Deus est tutor? S. Cyprianus de orat. Dom.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

bere voluptati, ac dolori: aspernatur mollia; & dulcia optat acerba, & aspera corpori; memor illius: *Spiritus indè perit, dum corpus dulcia querit.*

4. DIES SEPTEMBRIS.

Quis, ei de sæculo est timor; cui in sæculo Deus tutor? *S. Cyprianus de orat. Dom.*

Fiducia I.
in De-
um.

E Ecce hîc pulcherrimæ Mariæ, pulcherrima filia, firma in Deum fiducia; quæ ex gremio fortitudinis prodit, ut qualis, quantumque sit, omnibus prodat. Hâc fretus homo, qui est nihil, nihil non potest. Salomon, inter alia sapientia Divina placita, & prudentiæ monita, sic inquit: *(a) Habe fiduciam in Domino ex toto corde tuo.* Videbat hanc suam doctrinam in terris passim contemni, & dolebat; cum indè in mores, incommoda non levia; in mentem, error; in Intellectum, caligine; in Religionem nævi importarentur. Sciebat Reges, & purpureos Dynastas legionibus bellatorum victos exultare solere, de Numine parum sollicitos. Videbat mercatores in industria sua spem omnem, & fiduciam reponere; doctos ingenio; militem equo; aratorem fundo; nautam velo; perjurio incautum; fraudi, & astutiæ litigatorem; mechanicos, & sellularios artificio tantum suo fidere. Hinc oriri contuminationem vitæ genus, cæcum amorem sui, Dei oblivionem, ingrata mentis vitium, & non ferendam impietatem. Nam ex hoc fonte, vana superstitio, & novorum Deorum satus profluxit; dum quisque id Numinis habet loco, cui præcipue fidit, illudque

(a) Prov. 3. 5.

revertetur. Itaque, Hetrulci Tyranni, hastam pro Deo colebant; cum insigni in humanitate, cruore morientium, & internecione pascerentur: in hasta igitur, cæte ilque belli instrumentis fiduciam suam collocabant. Eandem ob causam nonnulli acinacem coluere ut salutis fidum præsidium: multi, aurum, alii, res alias, quas sibi utiles persenserant: qui cum Divina providentia facto divortio, Deum, res suas sibi habere jubebant.

II. Hæc cum Salomon divinitus intelligeret, velut ex alto mundi tholo, & suggesto clamat. *Habe fiduciam in Domino, &c.* Aureum planè eloquentiæ flumen profluxit ex aureo illo ore, cum hæc diceret; exponens illa Davidis verba: (a) *Deus noster refugium, & virtus; quasi diceret: ne mihi dixeris, arma, muros, & fossas; nec pecunie copiam, nec rei militaris scientiam, nec equorum multitudinem, nec arcus, sagittas, & loricas, nec sociorum vires, nec militum phalanges, nec robur corporis, aut hostis experientiam: sunt enim, hæc omnia, aranei tela, & umbra imbecilliora. Sed, si velis videre copias expugnabiles, refugium insuperabile, præsidium, quod non diripi, turrim, qua labefactari non potest; ad Deum confuge. Propterea non timebimus; dum turbabitur terra &c. Etsi videamus confusa; etsi perturbatione planè intolerabilem; etsi ea omnia evenire, quæ nunquam facta fuerunt; etsi ipsam, ut ita dicam creaturam cum seipsa collidi, & illius natura terminos moveri, & omnia ex ipsis convelli fundamentis, & prima elementa confundi; non modo non vincemur, sed ne timebimus quidem. Nonne hujus veritatis præco, est prædicta tessera? Quis, ei inter omnia etiam timenda, potest esse timor;*

(a) Chrysof. in ps. 45.

timor; ubi Deus inter omnia, & contra omnia est tu-
tor? firma in Deum fiducia, eum capiti tuo galea,
pectori lorica, dexteræ gladius, sinistrae clypeus. E-
ris hæc comite inter omnia pericula tutus, contra o-
mnia fortis.

III. Ad concipiendam Heroicam in Deum fi-
duciam, plurimum confert attendenda consideratio-
nis in nos amoris, curæ, providentiæ: amat nos, et
oculos suos. Ita de eo Moyses: (a) *Circumdura-
vit eum? & custodivit, quasi pupillam oculi.* In hac vita
nihil nobis cariùs, aut pretiosius oculis: ipsa natura
hoc docet; quæ oculos, ut lucentes gemmas, velut e-
burneo in tabernaculo reposuit; & palpebris, ac den-
so vallo providè sepsit tot tunicis, atque humoribus,
ut thoracibus undique munivit, ne externa ulla vis
noceret: in ipso verò oculo, est pupilla, ut gemmam
annulo; ut flos pretii, & dignitatis; & lucido illi
orbe, ut sol quidam luminis author, cum præcipua vi-
dendi vis in pupilla insideat. Audiamus nunc Deum,
ore Vatis loquentem (b) *Qui tetigerit vos; tangit pu-
pillam oculi mei.* Lædi justi non possunt, quin Dea-
cies, & pupilla cara sentiat, & quasi vulneretur. Quis
corvus de torrente effodere hos oculos queat? Ul-
lane tanta est cujusquam, tamque potens impoten-
tiæ, sive in mortalibus calamitosis, sive in Inferis be-
nebricosis, ut hanc pupillam possit attingere, aut ho-
mines lædere, quos æquè, ac pupillam suam tuetur? In
magno Providentiæ oculo, & naturâ Dei, ut pupilla,
est pretiosissimum quoddam, & longè carissimum,
illa benigna misericordia, & æternus amor, quò
nos prosequitur. Adde ad humanissimam hanc
Dei

(a) Deut. 32. 10. (b) Zachar. 2. 8.

Septemb.

Tessera.

701

Dei amantis providentiam illustrandam, in pretiosa illius pupilla nos omnes, ut pupillos contineri, nec pium ullum lædi, aut violari posse, nisi Divina ipsa pupilla violetur. Sumus enim expressæ illius imagines semper in oculis perlucens, ut nostri oblivisci non queat, semper amet. Quàm ergò, debet Deo displicere sic amanti, non redamari? Rectè enim Poeta:

Illi pœna datur, qui semper amat, nec amatur.

5. DIES SEPTEMB.

Ubi adest Christus, aranea, murus est; ubi abest Christus, murus, aranea est. *Sanctus Paulinus de S. Felice.*

Diffiden- 1.
tia sui.

Qui confidit Deo, diffidit sibi. Quomodo potes tibi fidere, cum sis ipsa, quæ labitur fragilitas; quæ delinquit pravitas; quæ evanescit inanis? Rectè fides Christo; quo præsentem, nihil tam est infirmum, quod hominem non confirmet; quo absente, nihil tam est validum, quod non infirmetur. Tolle gratiam Christi, jam destitueris, quæ antea nitebaris basi; nisi enim Gratia præsidio muniaris, expers mortiferi ciminis diu esse non vales. Causa est, contumacia rationis agrè Deo subjectæ; ex qua consequitur, ut à Deo, & recto sæpius declinet, præoccupatis cupiditatibus in transversum abrepta; quæ licet, possint altiore Rationis attentæ iudicio frangi; tamen, cum hujus attentionis præsentiam multa divellant, ac dissipent, fieri non potest, ut vitiosæ, ac in malum propensæ voluntati obscurata, & debilis ratio diu reluctetur: nisi Divinæ antidoto gratiæ retineatur in officio ergò